

Zeck Julianna

AZT HALLOTTAM,
A HAJLÉKONY LÁNYOKNAK
JOBBAN ESİK A SZEK

Izzadság és tatami szagú tornateremben gyakoroltunk, általában a kosáredzés után. Mondhatnám úgy is, hogy fiúszag lengte be a hatalmas helyiséget, aminek mi csak egy kis szegletét foglaltuk el. Levegőt pedig muszáj volt venni, de hiába szívtam be kis adagonként és fújtam ki hangosan, mintha vastüdöm lenne, ezt nem lehetett sokáig csinálni. A futóköröknél már nem működött a dolog, akkor döntöttem úgy, hogy szippantok egy nagyot a párás levegőből, és ha kell, kiharapom magamnak a szükséges mennyiséget. Már az öltözőben is érezni lehetett a versenyszellem speciális szagát, amitől féltő, hogy az embernek hirtelen szőr nő a hónaljában vagy a lába szárán, pedig az nem lett volna ízléses tizenkét évesen, tornadresszben, spicc cipőben. Alig telt el pár perc az edzésből, máris gyöngyözött a homlokom és átvizesedett a tornadresszem. Arra a vérzésre gondoltam, amiről anyukám beszélt, hogy nehogy most jöjjön meg először. Percenként szaladtam ki a mosdóba, hogy megnézzem, nincs-e vér. Milliószor húztam le és fel a tornaruhámat, mintha egy gyorsan pörgő némafilmben lennék, és úgy kipirultam, mintha minden vér az arcomba vándorolt volna.

Vittem magammal a karikát, a szalagot, a labdát és a kötelet is. Versenyre készültünk, ráadásul országosra. Alig vártam, hogy a labdával dolgozhassak, úgyhogy bemelegítés közben is az élénkrózsaszín labdámat figyeltem, ahogy enyhén csillog a neonfényben. Hozzá illő versenydresszem is volt már. Az edző ráült a spiccünkre, vagy fájdalmasan lenyomta a kezével, hogy szebb legyen. Két zsámoly között spárgáztunk rugózva, erősen, kézzel nyomott bele a spárgába, hogy V alakba repüljön a lábunk ugrás közben. Nekem sosem ment feljebb vízszintesnél, irigyeltem a többiek hajlékonyságát, akiknek meg igen, és akik a fejük mögül, állásban, úgy tudták előrehúzni a lábukat, hogy simán megcsókolhatták volna a saját talpukat. Hiába, nekem nem ment, de azért hajlékonyabb voltam, mint más lányok. Azt hallottam, a

hajlékony lányoknak jobban esik a szex, és a fiúk is jobban szeretik. Mire a bemelegítésnek vége lett, úgy elbódított a fiúszag – amit én akkor szexszagnak hívtam magamban –, és olyan hosszan szívtam be a sűrű és szemcsés levegőt, hogy már szinte az ízét is éreztem. Füstös íz volt, sült hús, vagy székelykáposzta talán, de lehet, hogy csak én társítottam hozzá ezeket az ételeket, amiket úgy gondoltam, minden férfi szeret. Vegetáriánus voltam, el sem tudtam képzelni, hogy fogok majd húsos kajákat készíteni a férjemnek.

Az edző összeállított egy sorrendet, ahogy a versenyeken is szokás, és amíg sorra nem kerültünk, gyakorolhattunk kedvünkre. Megfigyeltem, hogy versenyek előtt – a verseny napjára ez fokozottan igaz volt –, hajlékonyabb vagyok, szebben repül a szalag, pontosabban kapom el a kötelet, magasabbra tudok ugrani, és a labda is kecsesebben gurul keresztül a karomon, mint máskor. Ilyenkor kapott el az eufórikus öröm, hogy mégiscsak jó sportolónak lenni. Nem hiába kínoznak folyton, és töltöm minden nyaramat edzőtáborokban, szigorú napirend mellett. Lám, eredménye is van, nemcsak vékony vagyok és izmos, de megtanulok küzdeni és veszíteni is, és biztos, hogy felnőtt korban is hasznos tapasztalatként fogok gondolni erre az időszakra. Akkor persze még nem tudtam, hogy mekkora lesz a combom, mennyire fog fájni a hátam és hány kilót szedek magamra, miután abbahagyom a versenysportot.

Az én labdagyakorlatomat vettük, az edzőm szigorúan figyelt, én meg csak arra vágytam, hogy bárcsak most lépne be az ajtón a fiú, aki úgy tetszik, aki itt hagyta az illatát, és aki ha így látna, pont így, ebben a feszített pozícióban, ahogy hídba hajlik a testem, ahogy a tenyerembe éppen beleesik a labda, vagyis egy kézzel tartom magam hídban, és nem is két lábbal „állok” a földön, csak egygyel, mert a másik a plafonig spiccel hegyesen, minden izmom feszül, és az éppen növésben lévő mellemen a bimbó égnek mered az izgatottságtól. Ezt a pillanatot kellett volna megállítani, és nem azt, amikor benyitott a tornaterembe a fiú, akit a gondolataimmal bevarázsoltam, és akit, amikor megláttam, kibillentem ebből a diadalmas pozícióból, és majdnem a nyakamat törve, tehetetlenül és valószínűleg idétlenül, egy közepesen hangos puffanással elterültem a szőnyegen. A fiú – aki csak a méregdrága pólójáért jött, amit edzés közben dobhatott le magáról hanyag mozdulattal a legközelebbi padra –, ügyet sem vetett rám, felkapta a pólót, és

kiviharzott a teremből. Én meg csak a póló nélküli testére tudtam gondolni, ahogy éppen lendíti a kezét, aztán egy elegáns mozdulattal bedobja a labdát a kosárba, csont nélkül.

Kificamítottam a bokámat, a nyakam is megmakacsolta magát, és csak a kispadról tudtam nézni a többieket, akik a verseny felfokozott hangulatában jobbak voltak, mint valaha. Készülhetnék most én is a korlát mögött, repíthetném a lábam az égig, érezhetném magam legyőzhetetlennek, lehetnék én a labdagyakorlatok királynője, csilloghatna a dresszem és a labdám a fényben, beleveszhetnék az adrenalin győzedelmes ígéretébe, és állhatnék én a dobogó tetején, ha ez az Ádám, mert így hívták, vissza nem jön a pólójáért. Eközben Ádám és pajtásai, egy nyertes kosármeccs utáni másnaposan bevett kanyar után, nekirepültek a szalagkorlátnak, és úgy zuhantak bele a szakadékba, hogy szinte észre sem vették.

Zsuzsanna